HAJDI

i Nora

Hajdi i Nora

U predgrađu Frankfurta na Majni, nalazi se lijepa bijela kuća obrasla ružama. Pred kućom je prekrasan, njegovan vrt, koji se produžava u park s gustim krošnjama u čijem se hladu vrlo ugodno odmarati u vrijeme vrućih ljetnih dana. Čini se da je kuća sagrađena da se u njoj bude sretan, ali ona je obavijena neobičnom tišinom. Djevojčica što sjedi u naslonjaču pored prozora neobično je blijeda. Nemarno lista knjigu i zamišljeno gleda u daljinu.

Nora, mila moja, — obratila joj se majka kad je ušla u sobu — da ti nije hladno? Gospođa Hofer gledala je svoju kćerkicu s nježnošću ali i zabrinutošću. Lagano joj je položila ruke na ramena.

— Nije mi hladno, — odgovorila je Nora — ali mi je dosadno i željela bih izići.

— U vrt? Pitam se samo je li dosta toplo . . .

— Molim te, mama. Pogledaj kako je prekrasan sunčan dan!

Majka je pomilovala djevojčicu po mekoj kosici.

— Tek je travanj, Nora. Bojim se da nije baš jako pametno tako rano izlaziti.

Dječje lice se snuždilo i majka je odmah popustila.

— Frida, — pozvala je gospođa Hofer odgojiteljicu, — molim vas moj suncobran!
Stara je odgojiteljica donijela suncobran i topao šal kojim je ogrnula djevojčicu. Zatim su sve tri sjele na klupu.
— Ja uvijek mislim da bi bilo bolje kad bi Nora bila više na zraku — tiho je govorila starica i preplitala divne šare. — Sigurna sam da bi sve krenulo na bolje kad bi mogla otputovati negdje u planine.

Uskoro su odlučili da otputuju u Švicarsku. Njihov obiteljski doktor stupio je u vezu s doktorom Reruom iz Selca. Za tjedan dana dobili su odgovor: imamo slobodnu divnu planinsku kućicu za bolesnicu i njenu majku.
Visina, suh zrak i prijateljsko ophođenje mještana brzo će Nori povratiti zdravlje, tvrdio je doktor, kao što je bilo i sa Klarom.
Gospođa Hofer je priređivala stvari za put.

S tavana su donijele kofere i počele odvajati rublje i haljine.
Nora je bila presretna zbog priprema. Sa sobom je ponijela neke sitnice koje je posebno voljela i od kojih se nije odvajala: Marinu, svoju najljepšu lutku, škrinjicu sa priborom za šivenje, tatinu sliku u srebrnom okviru — tata je nastradao u saobraćajnoj nesreći.
Približio se čas odlaska. Frida nikada nije putovala. Bila je uzbuđena i nije mogla suzdržati suze kad su kola krenula. Gospođa Hofer joj je povjerila kuću na čuvanje. Stara odgojiteljica ostala je sama s mačkicom.

Putovanje je proteklo bez neprilika. Putnice su bile dosta umorne kad su stigle u Selce. Odahnule su tek kad su vidjele planinsku kuću, koja im je bila rezervirana. Bila je prekrasna. Doktor Reıu je unajmio kuću, skrivenu među jelkama u podnožju pašnjaka, a podsjećala je na onu iz bajki. Stotinjak metara dalje nalazila se druga kuća, mnogo skromnija, odakle su dopirali dječji glasovi. Stado kozica paslo je u blizini, a njihovi su zvončići nježno zveckali.

Nora i njena majka vidjele su na obližnjem izvoru dječaka kako se trudi da umije jednog mališana. Bio je to Petar, čuvar koza. Ljubazno je pozdravio novodošle goste.
— Jesi li ti odavle? — upitala ga je gospođa Hofer, pokazujući na susjednu kuću.
— Ne, stanujem gore više, na proplanku, a došao sam po svoje kozice. Ali, ugledao sam Ivana kako se igra u blatu. Htio bih ga oprati.
— Ti si dobar dječak, — rekla je. Dječačić se smješkao iza neobrisanih suza.

U to vrijeme, grupa Hajdinih prijatelja bila je kod doktora Rerua. To su bili Emica, Klara, Karlo i Stjepan i vrlo su se radoznalo raspitivali o novodošlim gošćama. Djevojčica se zove Nora, rekao im je doktor, i došla je u planinu na oporavak.
— Djevojčica je iz grada i sigurno je plašljivica i s njom se sigurno ne može igrati, — izjavio je Stjepan.
— Kakva ideja! — javila se Klara. Sretna sam što je došla i što će biti s nama.

Nora je gledala kroz prozor. Nije mogla vjerovati svojim očima: planine pokrivene snijegom usred ljeta, zeleni pašnjaci sa razigranim stadom, predivna jeka njihovih zvončića, zrak prepun mirisa, sve kao da je divan san. Sigurno će joj ovdje biti lijepo! Petar, mali čuvar koza skuplja svoje stado. Pogledao je u Noru i podigao svoj štap u znak pozdrava.

— Nora, Hajdi i njeni prijatelji te očekuju. Doviđenja! Ja odlazim gore, visoko sa svojim kozama.

— I ja bih se željela visoko gore popeti, — rekla je Nora.

— Dođi gore i naučit ću te musti koze, — uzvrati Petar. — Požuri, ja odlazim.

U tom trenutku Nora ugleda djevojčicu kako dolazi k njoj s ogromnim buketom prekrasnog alpskog cvijeća. Imala je rumene obraščiće, vesele oči i skakutala je kao kozica.
Norina mama je uvela djevojčicu koja se jednostavno i neusiljeno predstavila.
— Ja sam Hajdi, kumče doktora Rerua — rekla je. — Došla sam vam poželjeti dobrodošlicu.
— Već sam dosta čula o tebi, — rekla je Norina mama na koju je Hajdi ostavila dobar utisak. — Drago mi je što sam te upoznala.

Nora je pocrvenjela od sreće.
— Hvala — rekla je, uzela cvijeće i pošla po vazu. Djevojčice su namještale cvijeće.
— Ovdje je sve tako novo za mene, — stidljivo je priznala Nora.
— Ali je vrlo lijepo, zar ne? — upita je Hajdi. Ja jako volim Selce. Morat ćeš upoznati sve koji se ovdje nalaze. Naravno, ako želiš! Znaš, šetnje su prekrasne. Trebaju ti samo udobne cipele i naprtnjača, jer hranu nosimo sa sobom kad pođemo gore u planinu. Jako je veselo. Znam mnogo skrovitih mjesta gdje ima na tisuće ciklama.

— Jesi li upoznala Petra koji čuva koze. On mi je najbolji prijatelj. Više ne čujem zvončiće njegovih kozica. Sigurno se popeo gore visoko! Hajdemo tamo, ako ti mama dozvoli.
— Oh kako bih voljela.
Norina mama je bila ugodno iznenađena jer je njena Nora, inače vrlo tiha i povučena, odjednom živnula. Ta mala Hajdi osvaja na prvi pogled.
— Slažem se, — rekla je.
Uskoro su pronašle Petra usred ivančica i ciklama kako crta.

— Dođi da ti pokažem koze, — predložila je Hajdi. — Svaka je drugačija i ima svoje ime.
— Ovo je Bjelka, a ona tamo je Kalina. Ova se odaziva na Mazo. Dječji glasovi su iznenadili kozice koje su brstile, pa su za trenutak podigle glave. Jedino se odvojila bijela Čupavica i dotrčala do Hajdi da iz njene ruke pojede malo ukusne trave.
— Nju najviše volim, — rekla je Hajdi i uzela u naručje ljupku, malu životinju.
— U Selcu se svi brzo sprijatelje, — rekla je. — Sutra ćemo posjetiti obitelj Riko.

Riko je bio poznati vodič. Umro je prošle godine i ostala je sama žena sa troje djece. Hajdi je često dolazila pripaziti na mališane dok bi mama Riko obavljala neke poslove. Sad je dovela novu prijateljicu Noru u malu, skromnu kućicu.
Unutra se razlijegao smijeh. Djeca su se igrala, a njihova mama umorna i zaokupljena domaćinskim poslovima, znala je da sada može biti spokojna.
— Morat ćemo ih malo pričuvati, — rekla je Hajdi.

Tako su Nora i Hajdi svakodnevno provodile po sat, dva s mališanima iz obitelji Riko. Najprije bi ih umile na izvoru a zatim se s njima igrale. Norina mama je sve to promatrala i bila zadovoljna. Mališanima je kupila igračke i lijepu odjeću. Malo po malo mališani su se pripitomili zahvaljujući nježnosti i pažnji koju su im Nora i Hajdi posvećivale. Nisu više bili divlji, lijepo su se igrali i mama Riko se zadovoljno i sretno smiješila.

Ljeto se približavalo kraju. I na Nori se vidjela velika promjena. Porasla je, ojačala i postala živa i vesela. Imala je divne rumene obraščiće kao i Hajdi, a smijala se zvonkim smijehom. Prijateljstva sklopljena ovog ljeta ostat će zauvijek.

— Želiš li poći s nama? — upitala je Norina mama Hajdi. — Naša bi Frida bila presretna da te upozna . . .
Hajdi je prihvatila poziv. Kad su stigle kući, Nora se presretno bacila u naručje svojoj odgojiteljici:
— Frida, vjeruj mi, ništa nije ljepše od Selca.
Ovo je moja prijateljica, moja najbolja i najmilija prijateljica Hajdi.

HAJDI
i Nora

Prema Johanni Spyri
Priredila: Paula Župan-Jazbec
Ilustrirala: Marie-José Maury

1. Hajdi na planini
2. Hajdi u gradu
3. Hajdi na školovanju
4. Hajdi kod djeda

5. Hajdi u Selcu
6. Hajdi i Klara
7. Hajdi u novoj kući
8. Hajdi na dočeku Nove godine

9. Hajdi i Nora
10. Hajdi na proslavi
11. Hajdi putuje
12. Hajdi na moru

JUGOREKLAM — Ljubljana

Štampa: »Novi dani« — Beograd 1981.

HEMMA

1511/9